

از بیانیه‌نویسی و اعتراضات گسترده تا سوت‌های تأثیر گذار

پایانی حاشیه‌وار بر لیگی پر حاشیه

گزارش
شیوانوروزی

به اوج خود رسانده است. حساسیت مسابقات و نزدیک بودن تیم‌ها در صدر جدول باعث شده تا کوچک‌ترین مسئله‌ای به یک بحران بزرگ تبدیل شود و کل فوتبال را تحت تأثیر قرار دهد. جدا از اینکه باشگاه‌ها و مدیران شان حواشی را به سود تیم خود مدیریت می‌کنند، باید دید نقش فدراسیون، سازمان لیگ و تصمیمات‌شان در ظهور جنجال‌ها و ایجاد چالش‌های حاشیه‌ساز چقدر است.

برگزاری همزمان بازی‌های هفته‌های پایانی، تدبیری است که در لیگ‌های معتبر خارجی نیز در نظر گرفته می‌شود و راهکاری است برای جلوگیری از هرگونه احتمال تبانی و تبعات ناشی از آن، با این حال این مورد نیز در فوتبال ما به جای ایجاد آرامش، تولید حاشیه می‌کند. در فاصله سه هفته مانده به اتمام فصل، تیم‌های مدعی قهرمانی از سازمان لیگ خواستند همه دیدارها همزمان برگزار شود اما سازمان لیگ با این درخواست مخالفت کرد و برگزاری همزمان مسابقات تنها مختص دو هفته آخر شد! این مسئله جنجال زیادی به پا کرد و منجر به صدور بیانیه‌های مختلف از سوی باشگاه‌ها شد، حال آنکه سازمان لیگ به جای آنکه نقش اول حواشی باشد می‌توانست با مدیریت موضوع از بروز هرگونه بحث و جدل جدید جلوگیری کند.

میزبانی و حضور تماشاگران در ورزشگاه‌ها دغدغه دیگری است که در این فصل چالش‌برانگیز شد. اگرچه ورزشگاه میزبان باید به تأیید نهادهای مسئول برسد اما این مسئله از گذشته بوده و مربوط به امروز و دیروز نمی‌شود، در نتیجه انجام هماهنگی‌های لازم باید از تسوی سازمان لیگ صورت بگیرد تا دیگر جای هیچ بحثی باقی نماند.
تغیر محل بازی پیکان – پرسپولیس جنجالی به پا کرد که هنوز در موردش صحبت می‌شود. جدا از اینکه این دیدار از ورزشگاه دستگردی به آزادی منتقل شد، تنها چند ساعت قبل از شروع بازی خبر آمد که سازمان لیگ نامه‌نگاری‌های لازم را انجام نداده و به همین خاطر کارگران از آزادی مشغول کارندا انتشار عکس‌هایی از جرثقیل روی پیست تارتان همه را متعجب گذاشته بود. از طرفی یک روز قبل از مسابقه همه می‌دانستند ورزشگاه تغییر کرده الا مسئولان ورزشگاه آزادی! بعد از گذشت ۲۲ فصل لیگ‌برتر، واقعا جای تأسف دارد که آقایان در فدراسیون و سازمان لیگ از برگزاری بدون حاشیه یا حداقل کم حاشیه بازی‌ها عاجز هستند و با کوچک‌ترین مسئله‌ای جنجال به پا می‌کنند.

اصولاً وقتی کار بالا می‌گردد و درگیری‌های لفظی بین باشگاه‌ها شدت پیدا می‌کند، فدراسیون راهکاری برای حل و فصل ماجرا ندارد، جز اینکه خودش نیز

وارد معر که شود و ثابت کند چیزی از معترضان کمتر ندارد. پس از آنکه بیانیه‌نویسی در جریان مسابقات لیگ غیرقابل کنترل شد، فدراسیون بیانیه‌ای صادر کرد مبنی بر اینکه هیچ باشگاهی دیگر حق صدور بیانیه علیه سایر باشگاه‌ها و سازمان لیگ و فدراسیون ندارد. کاملاً قابل حدس بود که در فوتبال مثلاً حرف‌های ما هیچ وقتی به این دستور فرمالیته داده نخواهد شد، تنها چند ساعت پس از بیانیه فدراسیون و تهدید متخلفان، باشگاه‌ها معترض نسبت به بحث میزبانی

دیدار پیکان – پرسپولیس پشت سرهم بیانیه دادند و هر کدام دلایل خود را برای مخالفت با برگزاری این دیدار در آزادی بیان کردند. به رغم همه مخالفت‌ها این بازی در آزادی برگزار شد اما نکته مهم دهن کجی باشگاه‌های لیگ‌برتری به تصمیمات و ابلاغیه‌های فدراسیون بود. آنها رسماً نشان دادند هر طور دل‌شان بخواهد، پیش می‌روند و آب از آب هم تکان نخواهد خورد. عجیب‌تر اینکه اعتراضات کلاً تأثیری در تصمیمات ندارد. همه معترض هستند و هیچ‌کس از شرایط راضی نیست.

فقط مسئولان سازمان لیگ هستند که از خودشان تعریف می‌کنند و امیدوارند زودتر فصل تمام شود تا کمی استراحت کنند.

اشتیاهات داوری در فصل جاری بارها و بارها داد همه را درآورده است. بازی‌ای نیست که برگزار شود و هیچ حرفی در مورد داوری‌ها نباشد. هر هفته شاکیان زیادی به قضاوت‌ها اعتراض می‌کنند و معتقدند حق‌شان خورده شده است. بسیاری هم صراحتاً بحث

تبانی و بریدن سر تیم‌ها را به میان می‌آورند، جدا از فرافکنی‌ها و بهانه‌جویی‌های گاه‌وبی‌گاه تیم‌ها، باید اذعان داشت در این فصل اشتباهات تأثیرگذار بسیاری در بازی‌ها رقم خورده و نتایج زیادی با همین سوت‌های اشتباه تغییر کرده است. در قبال این اشتباهات چه کسی پاسخگوست؟ ضرر و زیان تیم‌ها را چه کسی جبران می‌کند؟ ناامیدی و ناراحتی هواداران برای چه کسی اهمیت دارد؟ تمام این سؤال‌ها متوجه کمیته داوران و فدراسیون فوتبال است. مهدی تاج در انتخابی سؤال‌برانگیز مسئولیت داوری فوتبال کشور را به دست خداداد افشاریان داده و این تصمیم خود جای بحث و جدل بسیار دارد. نوع مدیریت افشاریان کار را برسد و لیگ را با حواشی متعدد روبه‌رو کند. اوضاع آنقدر بحرانی است که مهدی تاج، رئیس فدراسیون به تأثیرات زیاد اشتباهات سهوی داوران اعتراف کرده است! در صورتی که همه اشتباهات سهوی بوده باشد، باز هم در قبال این سوت‌های اشتباه کمیته داوران متهم ردیف اول است. متأسفانه رئیس این کمیته نه تنها به قهقرا کشاندن داوری را نمی‌پذیرد بلکه دائماً نظرات کارشناسان مخالف خودش را نیز زیر سؤال می‌برد.

بحران جزء جدانشدنی فوتبال ایران است. هر کاری هم انجام دهند و دم از حرف‌های شدن نیز زنند، باز هم مدیریت‌مان در حد لیگ محلات هم نیست. به جای آنکه فدراسیون با انتخاب‌های درست و به کارگیری افراد خبره به اعتسالی فوتبال کمک کند، نگرانی را در سمت‌های مهم قرار می‌دهد که توانایی مدیریت کارهای کوچک را نیز ندارند، چه برسد به برگزاری لیگ‌برتر و چینش داوران. بازیکنان، مدیران، باشگاه‌ها و کارشناسان تا کی و کجا باید اعتراض کنند و صدای اعتراض‌شان به جای‌نرسد؟ ضمن اینکه سودمندی‌ها خارج از زمین کار را به جای رسانده که هر کسی به خود اجازه توهین و اعتراض و تهمت زدن به این و آن را می‌دهد. در آستانه پایان فصل، اتهامات زیادی علیه تیم‌ها، داوران و سازمان لیگ مطرح است و هیچ پاسخ قانع‌کننده‌ای هم برای آنها وجود ندارد. با این شرایط چطور می‌توانیم انتظار پیشرفت و موفقیت را از فوتبال مان داشته باشیم؟ آن وقت آقایان هنوز هم برای گرفتن میزبانی‌های بین‌المللی تلاش می‌کنند. چنانچه داد طبیعی است تغییر ورزشگاه چند ساعت حاضر نیست در هفته‌های پایانی بدون تماشاگر بازی کند، و جهانی چند داویر نخیه داشته، کارش به جایی رسیده که رئیس فدراسیونش به تأثیرگذاری سوت‌های اشتباه اعتراض می‌کند.

وقتی متولی فوتبال

حاشیه‌پسنداست

فریدون حسن

هفته‌های پایانی لیگ همیشه پر حاشیه بوده است، مگر اینکه تکلیف قهرمان و تیم‌های سقوط‌کننده از قبل مشخص شده باشد. این اتفاقی است که در تمام لیگ‌های فوتبال دنیا رخ می‌دهد. رقابت سنگین و نفسگیر بین چند تیم در هفته‌های پایانی همیشه با حاشیه روبه‌رو است. به هر حال یکی مدعی است که خشخ خورده شده و دیگری سروسر صدا راه می‌اندازد که چرا به وضعیتش توجه نشده است، اما در این میان مدیریت فوتبال نقش غیر قابل انکاری را ایفا می‌کند. با نگاهی گذرا به خبرهای فوتبال چهران می‌توان به وضوح دید که این حاشیه‌ها در بالاترین سطح فوتبال دنیا هم وجود دارد. مثلاً در اسپانیا رئال و بارسا همواره مدعی هستند که حق‌شان در مقابل دیگری خورده شده یا در فوتبال ایتالیا چالش بین یووه و تیم‌های شهر میلان همیشگی است، در انگلستان اوضاع حتی پیچیده‌تر هم است چراکه رقابت سخت تیم‌های بالای جدول همیشه با جار و جنجال همراه است، با این حال در هیچ کدام از این مسابقات کار به جاهای باریک نمی‌رسد. مثلاً شما هیچ گاه ندیده یا نشنیده‌اید که رئال علیه بارسا یا برعکس بارسا علیه رئال بیانیه صادر کند یا حتی یکدیگر را متهم به تبانی کنند، در ایتالیا همینطور، در انگلستان هم همین گونه.

حالا در فوتبال ایران، فوتبالی که دودمه از حرف‌های شدن آن (حتی به اسم) می‌گذرد فوتبالی که همچنان رفتارهای آماتوری در آن موج می‌زند، اینجا حاشیه و حاشیه‌سازی حرف اول را می‌زند. در سطح اول فوتبال دنیا تنش بالا می‌گیرد، حاشیه هم درست می‌شود اما چون مدیریت بالادستی کارش را درست انجام می‌دهد و درست تصمیم‌گیری و برنامه‌ریزی می‌کند، مشکلی پیش نمی‌آید و در نهایت هم کار به بهترین شکل ممکن تمام می‌شود. اینجا در فوتبال ایران اما چنین چیزی وجود ندارد. از همان روزاول شروع مسابقات لیگ تنش و حاشیه به اوج خود می‌رسد و سازمان لیگ و فدراسیون فوتبال فقط نظاره‌گر هستند.

باشگاه‌ها به هم می‌زنند، یکدیگر را متهم می‌کنند و اصلاً مدیریتی در خود تعریف می‌کنند، برای بیانیه‌نویسی علیه یکدیگر، در این میان برنامه‌ریزان و تصمیم‌گیرندگان فوتبال در فدراسیون و سازمان لیگ هم دل به دل آنها می‌دهند و بیانیه صادر می‌کنند تا ن کنند از قافله عقب بمانند. در چنین شرایطی طبیعی است که اوضاع به هم بریزد و همه مدعی شوند حق‌شان خورده شده است. حالا سؤال این است که نقش فدراسیون فوتبال و سازمان لیگ در آرام کردن این اوضاع اشتکه چیست؟ به طور حتم بسیاری از این معضلات و مشکلات به نوع برنامه‌ریزی آنها برمی‌گردد اما جالب این است که آنها هیچ‌گاه نمی‌خواهند بپذیرند مشکل اصلی خودشان هستند و همین مسئله هم باعث می‌شود هر فصل مشکلات و معضلات نسبت به فصل قبلی بیشتر شود. اصلاً انگار متولیان فوتبال این حواشی را می‌پسندند! لیگ برتر به هتته پایانی خود رسیده است با انبوهی از مشکلات، اعتراض‌ها و حاشیه‌ها اما نه سازمان لیگ و نه فدراسیون فوتبال هیچ‌کدام پاسخگو نیستند تا باور کنیم هیچ عزمی برای کم شدن حاشیه‌های فوتبال وجود ندارد و فصل بعد هم اوضاع همین گونه خواهد بود.

تهدید

راه‌برخورد با حاشیه نیست

حاشیه‌های جنجالی بسیاری را به دنبال داشته باشد. در حالی که کافی است آقایان با نظر گرفتن همه جوانب کار تصمیم‌گیری کنند تا جای جنجال آفرینی، اوضاع را در عین حساسیت با آرامش پیش ببرند. متأسفانه اما اظهار نظر‌های نسنجیده، تصمیمات خلق‌الساعه و تغییرات مکرر در تصمیماتی که گرفته می‌شود، باعث شده است شاهد بالا رفتن حساسیت به خصوص در هفته‌های پایانی باشیم؛ حساسیت‌هایی که بالطبع بارها بارها حاشیه‌ساز و جنجال‌آفرین نیز شدند و مقرر آن نیز به تیم‌ها و باشگاه‌ها که سازمان لیگ و فدراسیون هستند که باتخاذ تصمیماتی که منطق قوی در آن دیده نمی‌شود، باعث شدند کار به جاهای باریک کشیده شود و تنها راهکاری هم که برای مقابله با این حواشی ارائه کردند، تهدید به برخورد با باشگاه‌های معترض است! اینکه گفته می‌شود باشگاه‌ها حق صدور بیانیه ندارند، مصداق بارز تهدید باشگاه‌هایی است که اعتراض خود را مکتوب ارائه می‌کنند. اگر چه بازار بیانیه صادر کردن در فوتبال ایران بسیار داغ و است این اصل پسندیده نیست اما عادلانه اگر نگاه کنیم، این تنها راه باشگاه‌ها برای بیان اعتراضات‌شان است! محدودیتی که باعث به هم ریختن اوضاع می‌شود، درست همانند اتفاقی که طی چند هفته اخیر شاهد بودیم و در هفته‌های آتی بی‌شک به مراتب بدتر هم خواهد شد چراکه فدراسیون همه حواش به هیئت‌ها و راضی نگه داشتن آنها برای انتخابات است نه برگزاری اصولی لیگ یا ایجاد آرامش.

حسن روشن / پیشکسوت فوتبال

ناهماهنگی فدراسیون و سازمان لیگ به خصوص طی هفته‌های اخیر کاملاً مشهود بوده است؛ مسئله‌ای که باعث شده است حساسیت هفته‌های پایانی لیگ به حاشیه تبدیل شود. در حالی که هواداران می‌توانستند شاهد یک رقابت سالم و البته جذاب بین تیم‌های مدعی قهرمانی باشند، اما شرایط به طوری رقم خورد که حساسیت‌ها جای خود را به حاشیه و جنجال داد. طبیعی است تغییر ورزشگاه چند ساعت قبل از مسابقه، خصوصاً اگر شرایط را برای یکی از تیم‌های مدعی فراهم کند، باعث اعتراض‌های جنجالی رقبا می‌شود. همانطور که کاملاً طبیعی است، تیمی که برای قهرمانی می‌جنگد، زیر بار بازی بدون تماشاگر نرود، آن هم در هفته‌های پایانی که رقابت و حساسیت به اوج خود رسیده است چراکه حضور تماشاگران امتیاز ویژه‌ای برای هر تیمی است. در اصل در مواردی که مطرح شد، مقصر اصلی سازمان لیگ و فدراسیون هستند که قبل از گرفتن جواب مثبت از شورای تأمین تصمیم‌گیری می‌کنند یا قبل از آنکه بر سر مسئله‌ای به توافق برسند، همه جوانب احتمالات را در نظر نمی‌گیرند. حال در کنار تمام مواردی که گفته شد، سوت‌های پر حرف و حدیث داوران به خصوص در هفته‌های پایانی اوضاع را می‌تواند بغرنج‌تر کند چراکه همانطور که تاج، رئیس فدراسیون هم اشاره کرده، اشتباهات داوری اگر چه سهوی اما تأثیر گذار است و نمی‌توان انتظار داشت این مهم‌بر آتش خشم هواداران نیزافزاید و اعتراض مدعیان را در پی نداشته باشد؛ مواردی که هر کدام به تنهایی می‌تواند

تصمیم‌گیری در ست باشد

حاشیه کم می‌شود

ارسل کر بکندی / مربی فوتبال

فوتبال ایران با توجه به نحوه تصمیم‌گیری‌ها همواره حواشی و حساسیت‌های خاص خود را داشته است. امسال اما میزان حساسیت‌ها بیشتر از هر زمان دیگری است. چه در بالای جدول بین مدعیان قهرمانی و چه در پایین جدول و بین تیم‌هایی که برای بقا در سطح نخست فوتبال کشور تقلا می‌کنند. این حساسیت‌ها اما در هفته‌های پایانی به اوج خود رسیده؛ اتفاقی که با توجه به هدف‌گذاری تیم‌ها برای کسب جام و بقا کاملاً طبیعی است اما متأسفانه برخی اتفاق‌ها و تصمیم‌گیری‌ها باعث شده تا شاهد حاشیه‌ها و جنجال‌های زیادی باشیم، و شاید به این دلیل که فدراسیون و سازمان لیگ همانطور که در تصمیم‌گیری‌ها ضعیف عمل می‌کنند، در برخورد با متخلفان نیز چندان قاطع نیستند. برای نمونه در نظر گرفتن جریمه ۱۰ میلیون تومانی برای بازیکن یا مربی‌ای که قمار دارد! ۱۰ میلیارد تومانی بسته نمی‌تواند تأثیر گذار یا بازدارنده باشد، در حالی که جریمه متخلفان باید بازدارنده باشد. از سوی دیگر می‌گیریم، یکی از مدعیان قهرمانی بدون تماشاگر بازی کند که بر وخامت اوضاع می‌افزاید. برای نمونه تغییر ورزشگاه که سبب می‌شود تیمی که باید میهمان باشد، در موقعیت میزبان قرار گیرد. خب بی‌تردید این تصمیم باعث دلخوری و اعتراض رقبا می‌شود و سازمان لیگ را در مظان اتهام قرار می‌دهد. درست است که گاه شرایط به گونه‌ای رقم می‌خورد که سازمان لیگ یا فدراسیون ناچار به اتخاذ تصمیمی

تغییر ناگهانی تصمیمات

علت اصلی حاشیه‌هاست

مرتمضی فنونی‌زاده / پیشکسوت فوتبال

افزایش حساسیت در هفته‌های پایانی لیگ اتفاق عجیبی نیست، اما باید دید چرا این حساسیت‌ها به حاشیه و جنجال تبدیل می‌شود. عادلانه اگر نگاه کنیم، حق قانونی طبیعی هر تیمی است که از امتیاز میزبانی استفاده کند. در این هیچ شکی نیست. مسئله این است که فدراسیون و سازمان لیگ قبل از آنکه کار بیخ پیدا کند و به جاهای باریک بکشد، باید فکرش را کند. اینکه تیمی که می‌خواهد وارد لیگ برتر شود، آیا امکانات و شرایط لازم را دارد؟ اگر بدون داشتن این شرایط راهی لیگ برتر شود، طبیعی است که با مشکلات میزبانی مواجه شود؛ مشکلاتی که در هفته‌های پایانی بیش از پیش به چشم می‌آید چرا که هم مدعیان قهرمانی می‌خواهند از تمام ظرفیت خود برای رسیدن به هدف استفاده کنند و هم تیم‌هایی که در انتهای جدول برای بقا می‌جنگند. همین مسئله باعث می‌شود کوچک‌ترین تغییر خارج از عرفی صدای همه را در آورد. در

پیکان – پرسپولیس، اما مسئله مهم دیگر این است که تصمیمات سازمان لیگ در عرض دو ساعت تغییر می‌کند و برنامه‌ریزی‌های آنها تنها تا زمانی که روی کاغذ است، بی‌عیب و ایراد است و به محض آنکه قرار است به مرحله اجرا درآید، با مخالفت شورای تأمین مواجه می‌شود. خب این چه کاری است؟ چرا باید تصمیمات بدون هماهنگی لازم با شورای تأمین گرفته شود؟ خیلی راحت می‌توان با برگزاری جلساتی که نماینده شورای تأمین نیز در آن حضور دارد، از ابتدا تصمیم نهایی را قطعی کرد. نه اینکه تصمیمی گرفته و اعلام شود و سپس دستخوش تغییرات شود. خب طبیعی است که در چنین شرایطی